

SÍ + SNOWBOARD + OUTDOOR + SURF + FUTÁS + VITORLÁZÁS

Ára: 395 Ft

SPORTPIAC

2006/6.

SPORTKULTÚRA-MAGAZIN

395 Ft

SOS
VÉSZHELYZET!
A LAVINAVESZÉLYRŐL

EURÓPA
TOP
SÍPÁLYÁI

SÍTESZT 2006/07

ATOMIC + ELAN + EXPLOSIV
+ FISCHER + HEAD + KNEISL
+ NORDICA + ROSSIGNOL
+ SALOMON + SCOTT

II. Tengeri
Magyar
Bajnokság

TERMO
KÉSZÜLJ FEL
A HIDEGRE!

TÉLI VÁNDORLÁS SZIBÉRIÁN KERESZTÜL

-57 fokos hidegben

MÉG CSAK HÁROM NAPJA INDULTUNK, a természet azonban máris próbára tett minket. Éreztük, hogy innentől kezdve minden nap az életben maradás számunkra a tét. A kissé túlterhelt kenunkat a partra szeretettük volna vonszolni és szívesen tartottunk volna egy kis szünetet, hogy kitisztaljon a fejünk. Ebben a pillanatban mindkét oldalról előtött minket az ár. A folyamatos esőzésnek köszönhetően a folyó vízszintje nyolc métert emelkedett két napon belül. Ősz

elején egyébként a víz még nem volt túl hideg, kényelmesen tudtunk rajta evezni és esténként kikötve lehetőségünk nyílt horgászni és vadászni is. Most azonban a folyó vad forratgá vált, tele zúzó farönkökkel, előre megjósolhatatlan homokzátonyokkal, azt se tudtuk, merre kormányozzunk a hatalmas hullámok között.

BEÉRTÜNK A TAJGA MÉLYÉRE, nagy nehezen sikerült kikötnünk kenunkat egy fához. Már épp kezdtük magunkat kényelembe helyezni, úgy éreztük, hogy végre békés menedéket találtunk, mígnem vérszívó szúnyogok ezrei leptek el minket. Úgy gondoltuk, ha mozgásban maradunk, nem esznek meg minket, ezért körbenéztünk a part menti erdőben. Ez volt az első utunk a tajgai rengetegbe, és nem várt kellemetlen meglepetéseket tartogatott számunkra. Voltunk már egy-két erdőben, igaz a skandináv erdőkhez vagyunk szokva, ahol egyesével, libasorban kényelmesen lehet haladni, ezzel szemben most egy áthatolhatatlan növénymassza szélén találtuk magunkat. Egy óra alatt tudtunk megtenni kilencven métert, és ugyanennyi ideig tartott a visszavezető út is a bázisunkhoz. Nem tudtuk, nem is láttuk, mi van előttünk, olyan sűrű volt a növényzet.

MEGPRÓBÁLTUNK ÁTKELNI A TÚLPARTRA, azt hittük, ott könnyebben tudunk majd haladni, de amikor a folyó közepére értünk, a sodrás annyira felerősödött, hogy akaratunk ellenére a lehető legrosszabb útvonalon vitt tovább minket, egyenesen át a buzgókon. A folyó kénye-kedve szerint dobált minket, még kiabálni sem volt időnk. Egyik pillanatban felettünk tornyosultak, másik pillanatban alattunk tűntek el az iszonyatos hullámok. Tulajdonképpen minden uralmunkat elveszítettük a kenu felett, csak a szerencsénkben bízhattunk. Aztán valahogy végül csak kikötöttünk a túlsó oldalon. A félelemtől remegve hátrafordultam, hogy megnézzem, hogy Johan épségben van-e. Fülíg ért a szája a nevetéstől, annyira élvezte ezt az egész kalandot. Ha lett volna nálam fegyver, biztos agyonlövöm.

LEGG

A VILÁG
HIDEGEBB
UTAZÁSA

Szöveg és fotó > Mikael&Titti Straßberg

AZ ELSŐ MAGASABBAN FEKVŐ TERÜLETNÉL ISMÉT

KIKÖTÖTTÜNK. Elénk tárult a tajga csodálatos világa, végeleáthatatlan sár, mocsár és sötét szúnyogfelhő. Két óránkba telt, mire felszerelésünket biztonságos helyre tudtuk menekíteni, ahol azt reméltük, nem éri majd víz, de akkor láttuk csak, hogy milyen gyorsan emelkedik a folyó vízszintje. Este hét óra felé már sötétedett. A vekkerünket úgy állítottuk be, hogy negyedóránként riasszon minket, és ellenőrizni tudjuk a vízszintet. Úgy tizenegy óra környékén világossá vált számunkra, hogy ha itt maradunk, az éj leple alatt előnt minket a folyó, ezért az egyetlen esélyünk az volt, ha ébren kihúzzuk hajnalig valahogy. Elkezdtünk bepakolni a kenuba, kikötöttük egy fához és beleültünk. Nem tehattünk mást az éjszaka közepén, várjunk kellett, közben a legkülönbözőbb vérszívók kínoztak minket folyamatosan. A csontig hatoló hidegben végre ránk virradt. Eloldoztuk a kötelet, kinyújtózkodtunk, vettünk egy mély lélegzetet és nekiindultunk egy újabb bizonytalan napnak.

HARC AZ ÉHÍNSÉGGEL

AZ EXPEDÍCIÓ EGYIK „ELHANYAGOLHATÓBB” CÉLJA annak a kérdésnek a megválaszolása volt, hogy képesek leszünk-e a magunk által kifogott halakkal és elejtett vadakkal kihúzni élve. Az itt élő őslakosok – a jakutok, a csukcsföldiek, az evenek és főleg a jukagírek, akik közül mindössze négyszázan éltek túl a szovjet rezsimet – a Föld egyik leghidegebb területén élnek. Arra voltunk kíváncsiak, hogy a Kolima mentén élő népek genetikailag is különböznek-e tőlünk, nyugat-európaiaktól, és megkönnyítette-e ez az eltérés az alkalmazkodásukat a szélsőséges körülményekhez. Azt hittük, hogy mi, akik Skandináviában láttuk meg a napvilágot és itt is nőttünk fel, képesek leszünk jobban alkalmazkodni a hideghez és egyéb nehézségekhez a sarkvidéken. Ezért felelevenítettük a régi favágószokást, és annyi zsírfelesleget halmoztunk fel télire, amennyit csak tudtunk. Amikor elindultunk augusztus végén, csaknem húsz kiló plusz volt mindkettőnkön. Bár ez mind eltűnt addigra, mikor a medvével találkoztunk.

EZ VOLT A LEGSZEBB MEDVE, AMIT ÉLETEMBEN LÁT-

TAM. Már körülbelül egy hónapja evezhettünk, mikor megpillantottuk a parttól 20 méterre. A bundája ragyogott, ahogy a Nap sütötte, az orra már kicsit szürkült, biztos a kora miatt és érezhetően egy kicsit zavartan viselkedett a jelenlétünk miatt. Abban a pillanatban egy kicsit elbi-

Indul a reggeli halászat

zonytalanodtam, hogy ez volt-e az a medve, amelyikre pár perccel ezelőtt rálöttem. Bár az biztos, hogy eltaláltam, de elmenekült a sűrű tajgába, mielőtt meggyőződhettem volna róla. Ez most azonban tett egy lépést felénk és két lábra emelkedett, egyre fenyegetőbben. Észrevettem, hogy Johan fegyvertelen, mert az orosz hatóságok csak egy fegyvert engedélyeztek nekünk. „Bármit csinálsz, ne hibázz!” – nyújtottam neki a puskát.

A MEDVE HIRTELEN MEGÁLLT TÍZ MÉTERRE TŐLÜNK és újra felágaskodott.

Johan habozás nélkül hasba lötte, ami hátravetette az óriást és a sebes sodrású folyóba esett. Megrökönyödve figyeltük, ahogy a tetemet magával viszi az ár. Megöltük minden ok nélkül. Ebben a pillanatban még gyöttrőbbé vált az éhség és a lelkiismeret-furdalás. Még csak augusztus vége volt, alig egy hónapja indultunk és máris éhezünk.

A KÖVETKEZŐ TÍZ NAPBAN ALIG ALUDTUNK és a kialvatlanság még nehezebbé tette vándorlásunkat. A fáradtsággal a figyelmetlenség is együtt jár, nap mint nap hajszál választott el bennünket a kisebb-nagyobb balesetektől. A legnehezebbnek azonban mégis az éhség tűrése bizonyult. Bár hozzávetőlegesen 350 kilónyi felszerelést cipeltünk magunkkal, ennek elenyésző hányadát tette ki az élelem: rizs, tészta, olaj, liszt, só, cukor,

Gulag keresztjek az örök hómezőn

„-56 Celsius-fok volt, és elképzelhetetlennek bizonyult még a nappali alvás is”

30 adag fagyasztott-száritott kaja, kávé, tea. Az eredeti ötletünk ugyanis úgy szólt, hogy majd vadászunk meg pecázunk eleget ahhoz, hogy még télire is tudunk majd félretenni. Az áradás persze mindezt meghiúsította. A vadállatok a hegyekbe menekültek a víz elől és a halak is az enyhébb vizekbe rejtöztek. A medvék leszámolást követően már szinte túlélő tőrúrává változott az út, nem maradt semmink csak tészta és só. Hála Istennek a folyó azonban apadni kezdett és innentől kezdve tizenöt kiló pisztráng és különböző őshonos hal akadt a hálónkba, sőt mi több, sikerült lőnünk két jól megtermett nyuszit és egy fácánt is.

AZ ŐRIASI SZIBÉRIAI NYULAK ELSŐ HELYRE KERÜLTEK A KÖRÖZÉSI LISTÁNKON. naplemente előtt vadászkopókként hajtottuk ki búvóhelyeikről ezeket az állatokat. Egyikünk ugatott, a másik lőtt. A végére már komoly jelrendszert dolgoztunk ki, mindegyik ugatásnak meg volt a maga jelentése. A rengeteg hallal együtt a zsákmány nemcsak arra volt elég, hogy normalizáljuk testünket, hanem hogy felhalmozzunk egy kis felesleget is a kolimai télre.

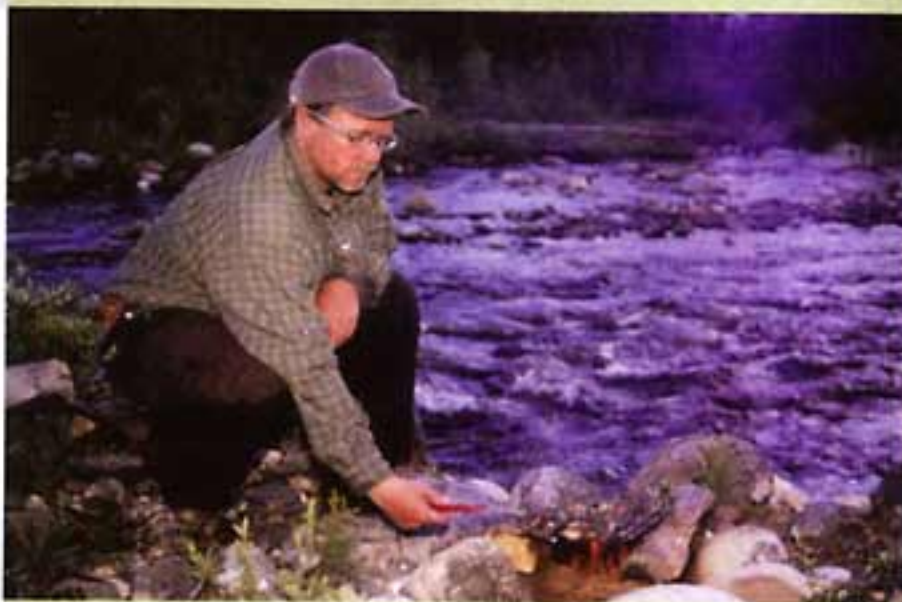
ELKÉPZELHETETLEN HIDEG

JOHANNNAK harmadszor volt hasmenése rövid időn belül, óránként többször meg kellett állnunk, hogy letolja a nadrágjait és elintézzze a dolgot. Ekkor az egyik ujját égető érzés fogta el, amit zsibbadás követett. A fagyás első jelei. De tél közepén, az

örök sötétség uralma alatt semmi esélyem nem volt rá, hogy kijussunk innen. Azóta reszkettem, amióta november közepén elhagytuk Zyryankát. Köhögtem, eldugult az orrom és elkezdtem hallani azt a csilingelő hangot, amit akkor hall az ember, ha a lélegzete már csak apró jégkristályokból áll. A helyiek ezt a csilingelő hangot suttogásának nevezik. -56 Celsius-fok volt, és elképzelhetetlennek bizonyult még a nappali alvás is, nem beszélve arról, hogy mindkettőnknek sétálnunk kellett sielés helyett, mivel a kötéseink eltörtek, mihelyt a hőmérséklet -50 fok alá süllyedt, csakúgy, mint minden más fém alkatrész a felszerelésünkből. De nem állhattunk meg, mert akárhányszor megpihentünk, éreztük, hogy elkezdt fagyni az ujjunk és olyan érzésünk volt, mintha a könyökünk és a térdünk is elkezdene jegesedni.

TUDTUK, HOGY MOZOGNUNK KELL, HA TŰLAKARJUK ÉLNI. folytattuk a menetelést a sötétben, magunk mögött húzva fejenként százötven kilónyi csomagunkat. Habár a folyót csak pár centi hó fedte, úgy nézett ki, mintha homokdűnéken keresztül húznánk a szánkóinkat. Csak teltek az órák, de mi csak mentünk előre, a sötétség sem számított már, hiszen a szempilláink úgy lefagytak, hogy egyébként sem láttunk volna nagyon semmit. De, amíg mozogtunk, tudtuk, hogy élünk. Legalábbis addig a borzasztó pillanatig, amíg meg nem kellett állnunk éjszaka.

Sztálin börtönlakói a „lágernikek” – ahogy általában nevezték őket – ezt a kolimai fagyos vidéket bolygónak (planeta) mondták, habár Földünk egy szerves része. Ez a hatalmas terület Szibéria északkeleti sarkában van, de valójában nincsenek kijelölt földrajzi és politikai határai. Kolima annyira különbözik Ázsia más területeitől, hogy leginkább mint egy egyedi földrészt lehet elképzelni. A távolság, az izoláltság, az éghajlat zordsága és a nagyon nehéz életviszonyok szigetelték el ezt a megfagyott poklot Szibéria többi részétől. A Szovjetunió népei a Gulág Birodalom legborzalmasabb helyének tartották Kolimát. „Kolima znácsit smert” (Kolima egyenlő a halállal) – így volt a köztudatban. Habár Kolima múltja hihetetlen emberi szenvedések színhelye volt, a története még mindig titok és ismeretlen. Nyugati lexikonok, dokumentumfilmek és újságok alig irányítottak valami pislákoló fényt e zord földrészre. A szokásos szovjet titoktartás, amit a cári időkig lehet visszavezetni, és a nyugatnak az őszinte szembenézésre képtelensége a szovjet múlttal, figyelmen kívül hagyja a számtalan névtelen sírt és a még mindig megtalálható vértócsákat a permafrosztban. Kolima, ahol még mindig a föld egyik leggazdagabb nemesfém készlete rejtőzik, megváltoztatta arculatát Sztálin halála után. Talán a rabszolgamunka még létezik, de minden valószínűség szerint sokkal szerényebb méretűben és csak a köztörvényesekre korlátozva. A háttérben azonban tengernyi emberi szenvedés és halál van, amit nem szabad elfelejteni.

az útvonal

a nemzeti zászló

Gulag keresztek az örök hómezőn

„-56 Celsius-fok volt, és elképzelhetetlennek bizonyult még a nappali alvás is”

30 adag fagyasztott-szárított kaja, kávé, tea. Az eredeti ötletünk ugyanis úgy szólt, hogy majd vadászunk meg pecázunk eleget ahhoz, hogy még télire is tudunk majd félretenni. Az áradás persze mindezt meghiúsította. A vadállatok a hegyekbe menekültek a víz elől és a halak is az enyhébb vizekbe rejtöztek. A medvés leszámolást követően már szinte túlélő túrává változott az út, nem maradt semmink csak tészta és só. Hála Istennek a folyó azonban apadni kezdett és innentől kezdve tizenöt kiló pisztráng és különböző őshonos hal akadt a hálónkba, sőt mi több, sikerült lőnünk két jól megtermett nyuszit és egy fácánt is.

AZ ŐRIASI SZIBÉRIAI NYULAK ELSŐ HELYRE KERÜLTEK A KÖRÖZÉSI LISTÁNKON,

naplemente előtt vadászkopókként hajtottuk ki búvóhelyeikről ezeket az állatokat. Egyikünk ugatott, a másik lőtt. A végére már komoly jelrendszert dolgoztunk ki, mindegyik ugatásnak meg volt a maga jelentése. A rengeteg hallal együtt a zsákmány nemcsak arra volt elég, hogy normalizáljuk testünket, hanem hogy felhalmozzunk egy kis felesleget is a kolimai télre.

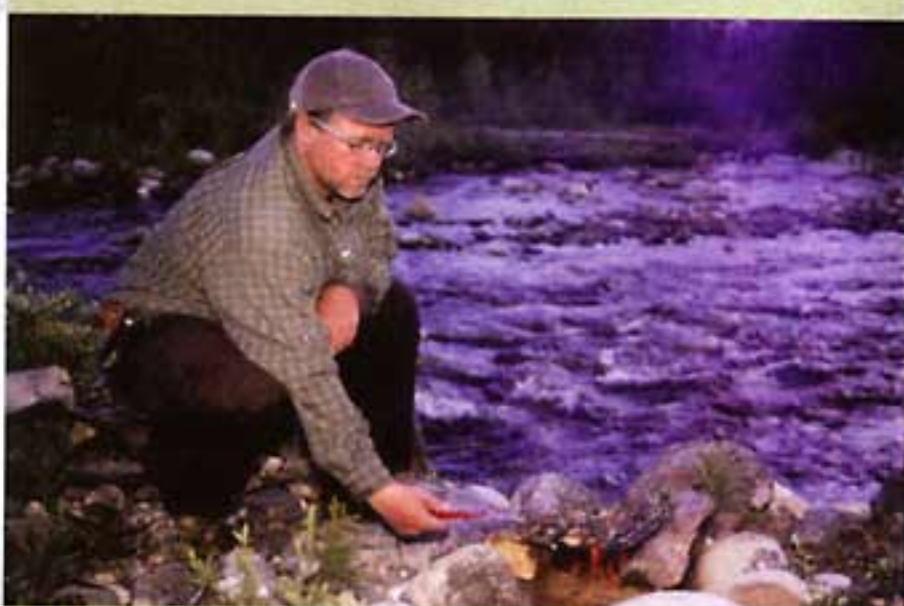
ELKÉPZELHETETLEN HIDEG

JOHANNNAK harmadszor volt hasmenése rövid időn belül, óránként többször meg kellett állnunk, hogy letolja a nadrágjait és elintézzze a dolgot. Ekkor az egyik ujját égető érzés fogta el, amit zsibbadás követett. A fagyás első jelei. De tél közepén, az

örök sötétség uralma alatt semmi esélyem nem volt rá, hogy kijussunk innen. Azóta reszkettem, amióta november közepén elhagytuk Zyryankát. Köhögtem, eldugult az orrom és elkezdtem hallani azt a csilingelő hangot, amit akkor hall az ember, ha a lélegzete már csak apró jégkristályokból áll. A helyiek ezt a csilingogó sutogásának nevezik. -56 Celsius-fok volt, és elképzelhetetlennek bizonyult még a nappali alvás is, nem beszélve arról, hogy mindkettőnknek sétálnunk kellett szielés helyett, mivel a kötéseink eltörttek, mibelyt a hőmérséklet -50 fok alá süllyedt, csakúgy, mint minden más fém alkatrész a felszerelésünkből. De nem állhattunk meg, mert akárhányszor megpihentünk, éreztük, hogy elkezdt fagyni az ujjunk és olyan érzésű volt, mintha a könyökünk és a térdünk is elkezdené jegesedni.

TUDTUK, HOGY MOZOGNUNK KELL, HA TULAKARJUK ÉLNI, folytattuk a menetelést a sötétben, magunk mögött húzva fejenként százötven kilónyi csomagunkat. Habár a folyót csak pár centi hó fedte, úgy nézett ki, mintha homokdűnéken keresztül húznánk a szánkóinkat. Csak teltek az órák, de mi csak mentünk előre, a sötétség sem számított már, hiszen a szempilláink úgy lefagytak, hogy egyébként sem láttunk volna nagyon semmit. De, amíg mozogtunk, tudtuk, hogy élünk. Legalábbis addig a borzasztó pillanatig, amíg meg nem kellett állnunk éjszaka.

Sztálin börtönlakói a „lágernikek” – ahogy általában nevezték őket – ezt a kolimai fagyos vidéket bolygónak (planeta) mondták, habár Földünk egy szerves része. Ez a hatalmas terület Szibéria északkeleti sarkában van, de valójában nincsenek kijelölt földrajzi és politikai határai. Kolima annyira különbözik Ázsia más területeitől, hogy leginkább mint egy egyedi földrészt lehet elképzelni. A távolság, az izoláltság, az éghajlat zordsága és a nagyon nehéz életviszonyok szigetelték el ezt a megfagyott poklot Szibéria többi részétől. A Szovjetunió népei a Gulág Birodalom legborzalmasabb helyének tartották Kolimát. „Kolima znácsit smert” (Kolima egyenlő a halállal) – így volt a köztudatban. Habár Kolima múltja hihetetlen emberi szenvedések színhelye volt, a története még mindig titok és ismeretlen. Nyugati lexikonok, dokumentumfilmek és újságok alig irányítottak valami pislákoló fényt e zord földrészre. A szokásos szovjet titoktartás, amit a cári időkig lehet visszavezetni, és a nyugatnak az őszinte szembenézésre képtelensége a szovjet múlttal, figyelmen kívül hagyja a számtalan névtelen sírt és a még mindig megtalálható vértócsákat a permafrosztban. Kolima, ahol még mindig a föld egyik leggazdagabb nemesfém készlete rejtőzik, megváltoztatta arculatát Sztálin halála után. Talán a rabszolgamunka még létezik, de minden valószínűség szerint sokkal kevesebb méretűben és csak a köztörvényesekre korlátozva. A háttérben azonban tengernyi emberi szenvedés és halál van, amit nem szabad elfelejteni.

az útvonal

a nemzeti zászló

expedíció

MIKAEL STRANDBERG

Kor: 42 év.

Foglalkozása: kutató/filmkészítő/
fényképész/író.

Családi állapot: felesége Titti (általában társa az expedíciókorán) és Titti 2 gyermeke.

Lakhely: Sörberget, Svédország.

Motiváció: gyerekkorom óta foglalkoztat

a kérdés, hogy tulajdonképpen, mi az élet értelme. Expedícióim során erre a kérdésre próbálok választ találni. Addig folytatom, amíg nem találok elfogadható magyarázatot. Ettől, hála Istennek, még elég messze járok.

Különlegessége: humora és hogy mellette senki sem fog éhezni, ha talál valami lándzsaszerű dolgot, ami elől egy hal sem menekülhet.

JOHAN IVARSSON

Kor: 20 év.

Foglalkozása: a malungi turisztikai irodában dolgozik, irányítja a turistacsoportokat.

Családi állapot: barátnője Angelica, de szüleivel és nővérével él együtt.

Lakhely: Grimsaker, Svédország.

Motiváció: nem úgy akarom leélni az életem, hogy egész végig a fotelemben ülök és azon gondolkodom, hogy mi mindent csinálhattam volna. A világ olyan, mint egy nagy könyv, és aki csak otthon ül, az a könyv egy oldalát olvashatja csak el.

Különlegessége: adjatok egy partvisnyelet, kis jeget és egy 20 kilós követ, én mindent megjavítok, ami curlinggel kapcsolatos.

BÁR A SÁTRAT MÁR NAGYON GYORSAN FELTUDTUK ÁLLÍTANI.

a rossz minőségű orosz tüzelőanyag miatt nehézkesen gyulladt be a tűzhelyünk. Már előre kellett gondolkodnunk, ha „meleget” és fényt szeretnénk este, akkor a sátorverés előtti egy-két órát megelőzően valakinek a hóna alá kellett vennie a tárolóedényt, és ha a benne lévő üzemanyag elkezdett lötyögni, akkor reménykedhettünk, hogy este szerencsénk lesz. Nem tudtuk mindig felmelegíteni időben, ezért kiszedtünk egy kis adagot egy csészébe, és azt meggyújtottuk, és felmelegítettük vele a többi. Csak arra kellett figyelni, hogy aktívak maradjunk végig, nehogy végezzon velünk a fagy. A hidegtől teljesen megbolondultunk, amikor a kályha végre működni kezdett, megtudtunk formálni néhány gondolatot is. Ahogy bebújtunk a hálósákunkba tudtuk, hogy inentől kezdve elviselhetetlenül fájdalmas hatórányi alvás következik. Ha egyáltalán el tudtunk aludni. Általában három órát vett igénybe, hogy úrrá legyünk a reszketésünkön, és álmra szenderüljünk a hálósákban, amibe magunk mellé vettük a PDA-nkat, a műholdas telefont, az akkumulátorainkat, csizmáinkat és arcasmaskunkat. A sátron kívül ijesztő volt a csend, csak egyszer-e egyszer lehetett hallani farkasüvöltést és egyszer egy fa is valósággal szétrobant a hidegtől.

EGYIK REGGEL HALLOTTAM, HOGY

JOHAN MÁR MOZGOLÓDIK, megpróbáltam kikelni a hálósákból, de egyszerűen képtelen voltam. Az izmaim

lemerevedtek, az arcom valósággal égett a fagytól, semmi erőm nem volt, nem tudtam összeszedni magam. Amikor megemeltem a táskámat, belecsapott a hó az arcomba, csak hogy emlékeztessen arra, hogy a pokolban vagyunk. Koromsötét volt, az elemlámpát meg persze nem találtuk. Rutinszerűen összekaptuk a sátrat, amit aztán mindig a nap leghidegebb pontja követett, le kellett venni az alsó kabátot és elindulni. Háromórányi megfeszítő séta után valamelyest érezhető volt egy kis felmelegedés, de az arcunkba vágódó hó és jég folyamatos köhögésre készítetett bennünket. Hogy spóroljunk az elemekkel, egész nap a sötétben bolyongtunk, mígnem elértünk a jakut közigazgatási egység határáig, Szrednyekolimszkig.

EGY CSEPP CIVILIZÁCIÓ

A LEGTÖBB OROSNAK VAGY SZIBÉRIAINAK FOGALMA SINCS A KOLIMA MENTI TERÜLETRŐL, ez a világ egyik leghidegebb lakatlan területe. Sztálin körülbelül 3,5 millió embert küldött meghalni a folyó menti gulágokba. A telet itt töltöttük Szrednyekolimszkban, a világ legkedvesebb és legvidámabb emberei között, de a hőmérséklet egyszer sem emelkedett -50 fok fölé. Ismét sikerült egy kis felesleget magunkra szedni, amivel remélhetőleg kibírjuk majd a még előttünk álló 1500 kilométert, ami vár még ránk az Ambarcsik-öböl, április végéig. Minden helyi specialitást megkóstoltunk, így ettünk például stroganinát (jégkrémként fogyasztott fagyasztott hal), maxát (ez máj, hasonlóképp fogyasztva), főtt jávorszarvas-orrcimpát, párolt jávorszarvaszövet, sült vadrenszarvasmájat, főtt jávorszarvaszát tésztával, és nyers, fagyasztott lóhúst. A helyiek elrettentő példákval szolgáltak, mire képes a fagy. Amputált ujjak, kezek és lábak, csaknem az összesnek sebhelyes volt az orcája és a legtöbbjük már elveszítette az orrhegyét is. De mindegyikük boldog volt, mert sokkal rosszabbul is járhattak volna.

A HŐMÉRSÉKLET MÉG MINDIG NEM MENT -50 CELSIUS FÖLÉ, de a téli sötétben való botorkálásunkhoz képest valóságos kéjutazás volt és a kedvünk is egyre jobb lett. És még meg is állhattunk anélkül, hogy megfagyunk volna. Márciusban elértük a -18 fokot és a tundrát. Áprilisra elértük célunkat, az Ambarcsik-öblöt.

MÁR HAT HÓNAPJA HAZAJÖTTÜNK SVÉDORSZÁGBA. Nem volt könnyű, azóta minden nap a Kolimára gondolok. Persze nem a szenvedés, a fájdalom, a hideg hiányzik, hanem azok az intelligens, nyíltszívű, humoros és végtelenül kedves emberek, akikkel ott találkoztam. Huszonöt éve veszek részt különböző expedíciókon, de hozzájuk hasonlókkal még sosem találkoztam. A legnagyobb tanulság, amivel ez az út szolgált, az talán az, hogy milyen nagy ajándék az emberek közötti kommunikáció. Nem az e-mail, a fax vagy a mobiltelefonba ordibálás a helyes kommunikáció, mert az embert arra teremtették, hogy a társaságban együtt töltött órák szocializálják. 44 éve keresem az élet értelmét, de komolyan mondom, sohasem éreztem magam annyira boldognak, mint mikor hatalmas bundákban ültünk rénszarvaspásztorokkal egy asztalnál és beszélgettünk arról, ami éppen eszünkbe jutott.